

[Undervisningsministeren.]

og efter, hvad tilsynet eventuelt måtte erklære overfor dem.

Det ærede medlem hævdede, at flertallet, som i 1946 gik ind for loven, vel aldrig havde ment, at den skulle bestå uforandret i al evighed. Nej, i evighed vel ikke; men jeg skal dog tillade mig at bemærke, at det ærede medlem hr. Frede Nielsen efter Tysklands kapitulation under forhandlingerne om den nye lovgivning for det tyske skolevæsen i Nordslesvig i marts måned 1946 bl. a. udtalte, at den linie, som vi ønsker at følge, det er den fra første færd at give Tyskland, hvad vi skønner er ret og rimeligt, men så heller ikke mere; ikke acceptere, at tovtækningen kan begynde igen, og der finder jeg, siger det ærede medlem hr. Frede Nielsen, at flertallets forslag, det forslag, som den højtærede undervisningsminister nu har fremsat, lettere opfylder det mål; vi har så at sige låset skoleordningen fast.

Jeg skal imidlertid ingenlunde komme ind på de gamle bitre stridigheder fra dengang. I den kommission, der nedsattes om skolevæsenet i Sønderjylland efter kapitulationen, var der i og for sig ikke uenighed med hensyn til privatskoler og hjemmeundervisning, hvilket det ærede medlem hr. Andreas Hansen også har bemærket. Uenigheden lå, om jeg så må sige, på et helt andet plan. Når man nu ønsker at komme bort fra disse særbestemmelser fra dengang, så synes jeg, at det er at betragte som en tillid, der vises det tyske mindretal dernede. Nu vil jeg egentlig ikke påstå, at vi i vort ministerium ligefrem har haft erfaringer, hvorved vor tillidsfuldhed er blevet opbygget, eller hvorved vi i det hele taget er blevet opmuntret i ministeriet. Når man læser visse artikler i „Der Nordschleswiger“, vil man forstå, hvad jeg mener hermed. Det er jo næsten ikke til at udholde, når man fra den side møder op med dette „vi kræver“ eller dette „det er utåleligt“ om det ene og det andet. Det er udtryk, der peger i retning af, at der er folk i mindretallet, som ikke har lært syndelig meget af det, de har gennemgået, og som i ringe grad er i pagt med den nye tids godvilje og gensidige forståelse, som vi dog alle håber på og lever for; men så vil jeg også tilføje, at der er andre mindretalstyskere i Sønderjylland end dem, der skriver i „Der Nordschleswiger“, og det er dem, jeg mener man skal bygge på og søge kontakt med og sætte sin lid til.

Christmas Møller, hvis navn jeg her næv-

ner med ærbødighed på den dag, da dette lovforslag er til behandling, hævdede, at sådan som vi danske nu engang er indstillet, med den frihedsånd, der er os medfødt, kan en mindretalslovgivning ikke holde, medmindre den er præget af det største frisind. Jeg vil gerne sige, også til det tyske mindretal i Sønderjylland, at det lovforslag, som vi her behandler, er virkelig præget af dansk frisind.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram har direkte stillet et par spørgsmål til mig, som jeg gerne vil besvare. Han ville fra mig have en udtalelse om, at når der står udtrykket „en tilfredsstillende undervisning“, så forstås ikke derved et afskrækkende stort mål, men blot det minimum, som er sædvanligt. Ja, om man nu anser et minimum for at være tilfredsstillende, er jo en skønssag, men iøvrigt vil jeg gerne sige, at en sådan noget flydende bestemmelse som denne om „tilfredsstillende undervisning“ betyder efter min opfattelse så meget som, at afgørelsen i så henseende lægges over til skoledirektionerne, det vil i sidste instans sige til amtsskolekonsulenterne. De skal skønne, og de skal afveje, og det synes jeg de skal gøre i forhold til den danske skole. Sådan er min opfattelse af det.

Det ærede medlem omtalte også tilsynsbestemmelserne i den gældende lovs § 1, stk. 3, og i den her foreslåede § 5. Jeg har allerede været inde på sagen for lidt siden. Jeg vil gerne sige, at udtrykket „når omstændighederne taler derfor“ tilhører udelukkende den gældende lov af 1946, hvorefter det foreliggende lovforslag går ud på, at tysksprogede skoler altid kan opnå tilskud og har ret til statslån, når de blot underkaster sig tilsynet og imødekommer de krav, der stilles fra tilsynets side.

Endelig har det ærede medlem spurgt om adgangsberettigelsen til danske universiteter. Jeg kan som svar på dette spørgsmål oplyse det ærede medlem om, at jeg netop har underskrevet en indstilling om udstedelse af ny kongelig anordning vedrørende adgangen til at studere og tage eksamen fra Københavns universitet. Jeg skal læse § 1, stk. 1, op:

„Berettiget til at indskrives, immatrikuleres som student ved Københavns og Aarhus universiteter er enhver uberygtet mand og kvinde, som har bestået den danske studentereksamen eller en dermed ligestillet dansk eksamen. Samme ret tilkommer enhver uberygtet dansk statsborger, som har bestået en udenlandsk studentereksamen, hvis retsvirk-